

nexe

Revista de l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

Número 23 → estiu del 2003

Cuina Teniu la taula parada

a les pàgines 16 i 17

Notícies
**Deu anys
d'Humanitats**
pàgines 6 i 7

Opinió
**Can seixanta: la
UPF perd imatge**
pàgina 11

Viatges
**Un bany
a Banyoles**
pàgina 18

continguts

Assemblea anual → 3

Àrea de solidaritat / Cine-Fòrum /
Nous avantages comercials → 4

Aules obertes / Setmana del màr-
keting → 5

Deu anys d'Humanitats → 6

Pompeu & Fabra Associats → 7

Espais emblemàtics de la UPF → 8

Municipals 2003 → 9

La parella dinstàcia els amics? → 10

Roger de Llúria → 11

Vincles → 14

Ni blanc ni negre → 15

Cuina: Mestres del Plat / Idees refres-
cants → 16 i 17

Viatges d'estar per casa: Banyoles →
18

Cultura temàtica: New Age → 20

Cultura: Dos Musicals → 21

Nico → 22

La llei de Murphy → 23

Anunciants

IDEC → 11

AAAUPF/Banc Sabadell-

Tecnocrèdit → 15

nexe

Publicació periòdica de l'Associació
d'Antics Alumnes de la UPF

COORDINACIÓ I EDICIÓ: **Thais Buforn, Maria José Carba-
jo i Andrés Ramón Llull.** COL·LABORADORS: **Màrius
Comorera, Rafa León, Antoni Marínez, Javier Nico-
lás, Núria Olaria, Andrés Orte, David Rodríguez,
Ferran Simarro, Eva Maria Sans, Montse Vives.**

MAQUETACIÓ: **Francisco José Moya.**

IMPRESSIÓ: **Gráficas Rafael.**

DIPOÏT LEGAL: **B-22952-96**

SUPORT: **Aquesta revista s'edita amb el suport del
Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra**

**L'OPINIÓ DE L'ASSOCIACIÓ NOMÉS
S'EXPRESSA A L'EDITORIAL**

Segurament no sabeu que la majoria de socis de l'Associació d'Antics Alumnes de la Pompeu Fabra són dones, gairebé un 70%. No obstant això, als òrgans directius hi ha una majoria abassegadora d'homes. No sabem perquè es dona aquesta paradoxa, però és una anomalia que cal corregir.

Aquest fet s'arrossega des dels inicis de l'Associació i no s'ha pogut solucionar amb el pas de temps. És necessari que hi hagi més dones en la Junta Directiva per fer-la més plural. Aquesta manca de participació no solament s'esdevé a la nostra Associació, és quelcom de generalitzat a la nostra societat. Per assolir la igualtat de drets amb els homes s'ha de donar un pas endavant i participar en tots els àmbits socials on sigui possible. No pot ser que els directius de les empreses, els càrrecs polítics i els llocs de rellevància social siguin ocupats majoritàriament per homes. La veu de les dones ha d'estar present en aquest àmbit i també dins del món universitari.

L'Associació d'Antics Alumnes de la Pompeu Fabra no pot ser gestionada d'esquenes a la sensibilitat de la majoria dels seus membres. Moltes de les decisions que es prenen podrien ser d'una altra manera si participessin més dones en els òrgans directius, i possiblement serien més encertades i l'organització funcionaria molt millor. Podria crear-se un àrea exclusivament dedicada a la dona en què es tingués en compte problemàtiques com la conciliació de la vida familiar i laboral o com la discriminació en els seus respecte dels homes.

Per aquesta raó, l'Associació té les portes obertes per a aquelles dones que d'una manera voluntària i desinteressada vulguin contribuir al seu enriquiment.

Ja som a l'estiu. Segurament estem gaudint d'una de les millors èpoques de l'any amb les desitjades vacances a punt d'arribar o, en alguns casos, ja submergits en el període no laboral. En qualsevol cas, esperem que el número de la revista **nexe** que teniu entre mans sigui el més refrescant possible i ajudi a passar una bona estona.

Per aquesta època s'acostuma a disposar de més bones estones en tots els sentits. En una d'elles potser serà un bon moment per aturar-se a reflexionar sobre com ha anat la primera part de l'any ara que estem en ple estiu. Què ha passat amb aquells *bons propòsits* de principis d'any? Aquest any sí? O, pel contrari, aquest any tampoc?

Pels que no heu pogut dur a terme els vostres projectes no val a desanimar-se (res de «**siempre negativo, nunca positivo**») perquè l'estiu ens ofereix una nova oportunitat per a decidir-nos a fer coses de cara al futur, ja sigui el més llunyà com el més proper.

És un bon moment per canviar de ritme i pensar en els projectes que volem dur a terme. A diferència de l'època nadalenca, ara podem pensar-hi amb més detall, anant una mica més enllà del típic i tòpic (i no per això menys respectable) «**m'apuntaré a fer anglès**», «**aniré al gimnàs**» o «**faré règim**», entre molts d'altres bons propòsits.

Planifiquem la resta de l'any amb calma i bons aliments, mentre prenem un gelat en una terrassa o fem una becaïna a l'ombra. De fet, ens imaginem a molts de nosaltres deixant-nos endur per una lleugera brisa mediterrània que ens eleva per damunt dels arbres i ens permet veure tot el bosc. Aquesta visió privilegiada ens la donarà una època com la present on el temps no es cronometra. Aprofitem-la al màxim. Gaudim l'estiu!

l'editorial *dones i homes*

el contraeditorial *l'estiu*

L'Assemblea anual presenta un creixement moderat, però sostingut

REDACCIÓ

El passat dijous 12 de juny va celebrar-se l'Assemblea anual ordinària de la AAAUPF. En ella, el seu president, Sr. **David Rodríguez**, va exposar als socis assistents l'evolució econòmica i social de l'Associació en el curs 2002-2003. En línies generals, el Sr. Rodríguez va parlar de «creixement moderat» tant del nombre de socis com del d'activitats.

Seguidament de l'Assemblea ordinària se celebrà una d'extraordinària, la qual tenia com a objectiu aprovar una modificació dels Estatuts de l'Associació. Aquest canvi era necessari per tal de permetre l'entrada com a socis dels graduats de l'Escola Superior de Comerç Internacional (ESCI), l'associació d'antics alumnes de la qual estava en converses amb la AAAUPF per buscar vies de col·laboració (veure **nexe** de primavera del 2003).

El Comitè Executiu de l'Associació, conscient que la carta de la convocatòria de les assemblees va arribar als socis tard, a causa d'un problema amb Correus, trasllada a la revista un resum de la informació i les dades que es van presentar a l'Assemblea.

EVOLUCIÓ DEL NÚMERO D'ASSOCIATS

PER ESTUDIS

	Núm. socis	% de socis
Dret	180	20,8
Econòmiques	170	19,7
GAP	82	9,5
Empresarials	123	14,2
RRLL	62	7,2
Traducció	65	7,5
Periodisme	48	5,6
Audiovisuals	53	6,1
Humanitats	57	6,6
Ciències Polítiques	23	2,6
GEMP	1	0,1
Master Dret Penal	1	0,1
TOTAL	865	100%

PER PROMOCIONS

	Núm. socis	% de socis
1994	68	7,9
1995	61	7,1
1996	104	12,0
1997	96	11,1
1998	118	13,7
1999	112	12,9
2000	86	9,9
2001	136	15,7
2002	84	9,7
TOTAL	865	100%

Setè acte de lliurament de diplomes de l'AAAUPF

Com ja ve sent habitual, el passat dijous 3 de juliol, l'Associació va organitzar una nova edició, la setena, de l'acte de lliurament de diplomes.

L'objectiu de la sessió és lliurar els diplomes acreditatius d'assistència a les persones, socis o no, que van realitzar algun dels cursos impartits durant el curs 2002-2003 per l'AAAUPF.

Aquesta vegada l'acte va tenir lloc a la sala d'actes de l'edifici Rambla de la UPF, i va comptar amb la presència del Sr. **Alessandro Benuzzi**, president de la comissió de promoció del Consell Social de la Universitat; del Sr. **Josep Maria Vilajosana**, vicerector de Comunitat Universitària de la UPF; i del Sr. **David Rodríguez**, president de l'Associació.

Com a novetat, i per finalitzar l'acte, va intervenir el Sr. **Jordi Mellado**, membre de l'AAAUPF, que va explicar la seva experiència professional als assistents, que consistia en obrir pel seu compte un despatx d'advocats.

Taula de l'acte de lliurament de diplomes. D'esquerra a dreta, Sr. Alessandro Benuzzi, membre del Consell Social; Sr. Josep Maria Vilajosana, vicerector de la UPF; Sr. David Rodríguez, president de l'Associació, i Sr. Jordi Mellado, soci de l'AAAUPF

Presentació de l'àrea de solidaritat

Un acte amb la intervenció de cooperants universitaris significa l'inici de les seves activitats

REDACCIÓ

Dintre de les activitats proposades per la recentment constituïda **Àrea de Solidaritat i Cooperació**, el passat dia 30 de maig va tenir lloc, la taula rodona sota el títol *Aproximació a la cooperació universitària*.

L'acte, que es va celebrar a la Sala de Graus Albert Calsamiglia de l'Edifici Roger de Llúria, va comptar amb la participació, entre d'altres, de **Xavier Bosch** i **Enric Donate**, dos estudiants de la UPF, que van explicar la seva experiència personal i professional en diferents projectes de cooperació a Bolívia i l'Índia.

A continuació van intervenir **Emilio Hormias** i **Sandra Bestraten**, professors de la UPC, que van presentar el programa d'Educació per al Desenvolupament, realitzat pel Centre de Cooperació al Desenvolupament de la Politècnica.

La resta de ponents a la taula va ser **Oscar Riu**, portaveu d'Avalot, i **Jaume Casasas**, coordinador de l'Àrea d'Intercanvis Nord-Sud de SETEM-Catalunya (Servei al Tercer Món)

El Sr. **Josep Ribera**, director del Centre d'Informació i Documentació de Barcelona, va fer de moderador de la taula.

Finalment cal destacar també la participació per part de la UPF de la Sra. **Montse-**

El participants de la sessió van atendre les preguntes dels assistents

rrat Quesada, directora del Departament de Periodisme i Comunicació Audiovisual i de la sra. **Júlia López**, catedràtica de Dret del Treball i de la Seguretat Social.

Per part de l'Associació van participar a l'acte, el senyors **David Rodríguez**, presi-

dent de l'Associació, i **Miquel Bestraten**, representant de l'Àrea de Solidaritat.

La Taula va culminar amb la intervenció de la Sra. **Gloria Trias**, directora del Departament de Temes de Cooperació de la Fundació La Caixa.

Les primeres passes del Cine-Fòrum

ANDRÉS RAMÓN LLULL

Després de setmana santa va començar el Cine-Forum. Cada setmana, des de llavors, hem anat diferents persones, de vegades una vegada, unes altres dos, i fins i tot tres a veure pel·lícules en versió original.

Les pel·lícules que hem vist són molt diferents: des de documentals fins a musicals. Els assistents també han sigut diferents: gairebé cap persona ha repetit,

encara que és lògic perquè l'activitat porta poc temps activa.

Els socis que vulgueu participar al Cine-Fòrum teniu l'entrada gratuïta i podeu portar acompanyants que no cal que siguin socis. A aquestes persones els cobrem 0,66 euros per l'entrada, (recordeu que el preu normal és de 2,70 euros). Així que porteu tots els acompanyants que vulgueu, ja que els sortirà molt econòmic. Espero que ens trobem al cinema!

Nous avantatges comercials

Durant els darrers mesos l'Associació ha treballat per oferir més i millors serveis als seus associats. Aquests són alguns dels nous acords als que ha arribat

Oci

Rubber-river, esports d'aventura. Un 10% de descompte als nostres associats.

Sala B-de Luz de Gas. Entrada gratuïta als membres de l'Associació els dijous nit.

Sol Melià. Preu preferent als associats en les seves reserves hoteleres.

Teatre Apolo. Descomptes en algunes obres concretes

Salut

Allianz-Assegurances. Ofereix descomptes especials als membres de l'Associació i als seus familiars

Aules obertes

DAVID RODRÍGUEZ

PROFESSOR DE L'ASSIGNATURA ECONOMIA DE L'EMPRESA II

Un dels retrets que sempre s'ha fet als estudis d'empresa de les universitats públiques és el seu caràcter excessivament teòric on la part veritablement pràctica o aplicada és o bé inexistent o purament testimonial. La Pompeu no és aliena a aquest problema, que fa que els seus estudis d'empresa no siguin prou competitius respecte d'altres ofertes punteres a Europa. La Facultat d'Econòmiques és

apostar per a que vinguessin graduats de la casa. No es tractava d'una aposta gratuïta: volíem fer veure als estudiants que els estudis oferts per la Pompeu són de gran qualitat i preparen de manera adequada als futurs graduats i graduades per al difícil món de la vida laboral.

La primera d'elles, realitzada el dijous 15 de maig, va anar sobre el funcionament d'una ONG d'importància com és Intermón, a càrrec d'**Enric Bergonyó** (Econòmiques 94). La segona d'elles, dijous 22 de maig, va anar sobre la feina dels head

Un moment de la sessió del 30 de maig. Miquel Bestraten parla de màrqueting

conscient des de fa anys que calen nous mecanismes per millorar encara més la docència que ofereix a l'àrea d'empresa.

Un dels mecanismes dissenyats ha estat el programa d'aules obertes, on els docents poden portar col·laboradors externs (normalment directius o empresaris) per a que expliquin el funcionament del seu sector o d'altres temes vinculats amb el món empresarial. Per una banda, els estudiants tenen un major contacte amb el món empresarial. Per una altra banda, es possibilita que els professionals puguin descriure amb orgull la seva tasca o bé els èxits aconseguits.

Aprofitant el marc ofert per la facultat i l'ajut prestat per la secció d'economia i administració d'empresa de l'Associació, els professors de l'assignatura Economia de l'Empresa II ens vam atrevir a programar tres sessions d'aula oberta per als estudiants de primer curs de llicenciatura. La particularitat de les nostres sessions, a diferència de les que ja es programen en d'altres assignatures, és que vam

hunters i la selecció de personal directiu, a càrrec de **Xavier Sánchez** (Econòmiques 94). Finalment, el 30 de maig **Miquel Bestraten** (Economia 98) ens va parlar de l'àrea de marketing de KH7 i de la seva vida laboral a un departament de marketing.

La valoració de les sessions, un cop fetes, és francament positiva. Rarament els estudiants surten defraudats, i més d'un cop s'emporten una sorpresa positiva. En alguns casos fins i tot els permet descobrir àrees professionals desconegudes fins aquell moment. Per altra banda els ponents es mostren encantats de tornar a les aules en les quals no feia massa anys seien com estudiants. En algun cas fins i tot aquesta primera experiència a l'altra banda de la barrera pot significar el preludi d'una carrera docent.

Esperem que el nombre de sessions vagi augmentant i que la idea es vagi generalitzant a d'altres estudis. La resposta dels graduats ha estat molt positiva i alguns d'ells es van haver de quedar a la llista d'espera per futures intervencions.

Èxit d'assistència a la setmana del màrqueting

Del 7 al 11 de juliol va tenir lloc la Setmana del Màrqueting 03, organitzada per l'Associació en col·laboració amb l'AAAESCI i el MBA Program del Departament d'Economia i Empresa. Més de 140 assistents, molts d'ells estudiants però també professionals del món del màrqueting així com persones interessades, van tenir l'oportunitat d'escoltar 30 professionals del màrqueting de diferents sectors. Tous, Diesel, DiR, FC Barcelona o Deutsche Bank han estat algunes de les empreses que han participat en aquestes jornades

La intenció és, segons ha manifestat el co-director del programa, Miquel Bestraten, convertir aquestes jornades en anuals, tot constituint-se en un referent per a la comunitat universitària. Un dels mecanismes que s'ha previst ha estat la concessió de beques per a estudiants que, alhora que col·laborin en el bon funcionament de les jornades, també els permetin aprendre màrqueting a partir de l'experiència que vagin agafant.

La setmana del màrqueting ha comptat també amb el suport del Club de Marketing de Barcelona i de la Jove Empresa Fabra.

El dimarts 8 de maig es va parlar del màrqueting a les entitats financeres

Deu anys d'Humanitats

La notícia. Humanitats celebra el desè aniversari

La Facultat d'Humanitats ha arribat als deu anys d'existència. Per aquesta ocasió s'han fet un seguit d'actes commemoratius, que han tingut un seguiment desigual. El deganat dels estudis va organitzar una trobada amb la intenció que antics alumnes expliquessin les experiències viscudes després de graduar-se als estudiants actuals. Més tard, l'Oficina d'Inserció Laboral (OIL) de la Universitat va muntar un acte semblant. Finalment, els estudiants de la primera promoció, amb la col·laboració de l'Associació d'Antics Alum-

nes, van trobar-se una nit per sopar.

L'acte més ambiciós de tots va ser l'acte del deganat, que s'inseria dintre d'un conjunt d'activitats internes més ampli marcat per l'austeritat econòmica. L'objectiu inicial, reunir en un mateix espai als antics alumnes i als nous, es va acomplir només en part. La convocatòria no va ser seguida de forma àmplia ni pels estudiants actuals ni pels 'ex'. L'acte consistia en que una selecció d'exalumnes expliqués a un auditori divers la seva experiència en acabar els estudis. Aquella selecció, feta pel

mateix deganat, era, segons diversos assistents, esbiaxada i no representava la realitat dels antics alumnes d'Humanitats.

Més lúdica va ser la trobada dels estudiants de la primera promoció. Al llarg d'un sopar i d'un postsopar, van tenir l'ocasió de conversar i interrogar-se sobre ells mateixos, sobre el seu pas per la Universitat i sobre el que els ha esdevingut després. Tot i no haver aconseguit arribar a tothom, l'organitzador de l'acte, el David Álvarez, es declarava satisfet de l'assistència i del desenvolupament de la nit.

Miquel Berga, degà d'Humanitats (esquena), parla amb els graduats en humanitats al final de l'acte de celebració dels 10 anys de la facultat

La bombolla punt hum

El deganat d'humanitats tenia un somni. Volia uns estudis que formessin una elit intel·lectual. A la UPF li convenia tant perquè necessitava una carrera de lletres per completar el seu currículum, com perquè era una manera d'extendre a les lletres el model d'econòmiques i dret.

Després d'acordar la seva creació, es creà un programa acadèmic atractiu, multidisciplinar, diferent, atractiu tant per brillants professors com per estudiants interessats en formar aquella elit. Un dels elements possibles per mesurar l'èxit de la proposta poden ser els cognoms. I de cognoms coneguts, populars, n'hi havia a totes dues bandes –professors i estudiants.

Tot fet, el setembre del 1992, l'edifici Balmes va acollir l'inici de les classes. S'iniciava el camí cap a l'anunciat objectiu, dit més amunt: crear una elit. I en aquell moment ja, el somni del deganat s'havia estès a molts professors. I fins i tot alguns alumnes començaven a tenir-lo.

Deu cursos després, alguns professors encara continuen adormits, somniant, Potser alguns antics alumnes també, pel que es pogué veure als actes amb què se celebrava el desè aniversari de la facultat. Però d'altres han despertat.

La marca

La Universitat Pompeu Fabra va néixer sobre dos pilars, dues facultats molt pode-

roses: econòmiques i dret. La resta d'estudis només eren satèl·lits, complements. Els grups de poder van prendre posicions ràpidament en aquelles facultats i hi van deixar la seva empremta, empremta que, per extensió o per assimilació, va marcar tota la universitat.

Les dues facultats importants van deixar també la seva marca sobre els alumnes. Així, arribaven al món laboral marcats. I aquella marca era –és– molt preuada en certs àmbits laborals. No assegura la feina com ho podria fer un màster en Esade, però al seu nivell significa un plus.

Aquella marca de fàbrica es va voler traslladar a la facultat d'humanitats. La suma UPF+professors reconeguts havia de

Pompeu & Fabra Associats

donar com a resultat 'ésser amb coneixements multidisciplinars que ha rebut totes les claus per entendre el món del segle XXI'. Això potser sí que s'apropa a la realitat. Però es té la sensació que és el món del segle XXI el que no ha sabut entendre aquests éssers. I en especial, el món laboral.

La bombolla

Tal vegada des de la direcció dels estudis es creà una bombolla, s'intentà vendre un producte. Un bon producte, però inútil o mal acabat. Encara ara, juliol del 2003, alguns confien en el producte, però s'ha confirmat que la societat l'ha rebut amb indiferència.

Tot i que aquell primer deganat confiava en formar una elit, al final els objectius eren més modestos. **Josep Fontana**, el 1992: «En aquesta facultat us volem ensenyar a llegir i a escriure». **Miquel Berga**, també el 1992: «Aquí formem secretàries de luxe».

La realitat del 2003

Així les coses, després d'un repàs a la vida dels graduats de la primera promoció, podria pensar-se que la bombolla ha explotat. La gent va cursar humanitats com a vocació, per divertir-se, per gaudir, potser, però no per ser 'elit'.

Aquells graduats es podrien dividir en tres grups: a) gent amb una família al darrera, b) gent que parla de tu amb els professors i c) la resta (a i b s'uneixen en alguns casos). Els primers han pogut resoldre la seva vida per ser qui són. Els segons, per parlar amb qui parlaven. Els tercers, perquè han lluitat, perquè han hagut de fer estudis addicionals o perquè han hagut de rebaixar els seus objectius.

Sigui com sigui, amb la perspectiva del temps, no es coneixen casos de gent descontenta d'haver fet humanitats. Ningú va fer humanitats forçat i alguns dels qui hi van arribar perquè la selectivitat no els va permetre estudiar el que volien, s'hi van quedar.

I els graduats treballen en feines relacionades amb els estudis? Potser: hi ha assistents socials, actors professionals, presentadors de televisió, periodistes, professors, secretaris (molts), caixers de bancs, dissenyadors, empresaris (pocs)...

Francisco José Moya

Benvingut. Estàs llegint el primer butlletí del col·lectiu POMPEU & FABRA ASSOCIATS. Et trobes en un espai de reflexió per a aquells que volen expressar i compartir les seves opinions amb la resta de membres de la comunitat UPF. No et tallis a l'hora d'opinar. Ets, com he dit al principi, benvingut.

Suposo que també és el moment de preguntar-se què és això del col·lectiu POMPEU & FABRA ASSOCIATS. Doncs bé, no és res més que un grup de persones emprenedores que comparteixen el que pensen amb la resta de companys de la comunitat UPF.

En realitat, aquest espai havia de néixer com a una columna d'opinió o secció fixa on publicar periòdicament un article genèric. Finalment, després de la infructuosa recerca d'un nom significatiu per a batejar l'esmentada secció, s'ha pensat que el millor era crear un espai recollector d'inquietuds, pensaments, suggerències, recomanacions, idees i propostes, entre moltes d'altres possibles aportacions que es poden fer. El que volem des de l'Associació d'Antics Alumnes és que vosaltres us expresseu lliurement en aquesta secció. L'objectiu és clar: volem que les vostres paraules arribin a la resta de companys associats i lectors de la revista **nexe**.

La creació del col·lectiu és una excusa per tenir un butlletí (ara en paper, més endavant a la xarxa) que esdevingui un fòrum que ara neix i creixerà alimentat per les aportacions de tots vosaltres.

L'entrada en aquest *exclusiu i selecte* col·lectiu es produeix un cop s'ha superat un estricte procés de selecció. Si vols unir-te a l'equip de POMPEU & FABRA ASSOCIATS com a soci, hauràs d'escriure un correu electrònic a l'adreça ferran.simarro02@aaa.upf.es donant la resposta al test del Sr. Smith i fent una breu aportació sobre qualsevol tema per a comentar-lo al proper butlletí.

1) Test del Sr. Smith (2,5 punts)

Pregunta: Què és la Universitat Pompeu Fabra?

Resposta:

- a) Un lloc on et "renten el cervell"
- b) El temple del coneixement
- c) Una universitat privada
- d) Cap de les anteriors

Nota: les respostes negatives resten puntuació. Poden haver-hi (o no) múltiples respostes vàlides.

2) Aportació al col·lectiu per al proper butlletí (7,5 punts)

Per facilitar-vos la tasca aquí us ensenyo una resposta tipus de correu com les que espero rebre.

De: antic.alumne01@aaa.upf.es

A: ferran.simarro02@aaa.upf.es

Assumpte: col·lectiu Pompeu & Fabra Associats

Ferran,

Això que has creat del col·lectiu Pompeu & Fabra Associats és una «volada de coloms» (per dir-ho d'una manera suau) de considerables dimensions. Així i tot m'apuntaré a l'equip perquè m'agrada dir el que penso.

La resposta correcta al test del Sr. Smith és la b) (el temple del coneixement). El test està tirat i no té cap mèrit. El Sr. Smith s'hi podria haver esforçat més.

Pel que fa al tema del que m'agradaria que és parlar en el proper butlletí no és altre que el famós assumpte de la inserció laboral dels graduats. En concret, un cop s'acaba la universitat crec que en alguns estudis (m'estimo més no dir els meus per no crear ara aquí un debat que potser ja obrirà més endavant) ens trobem una mica despenjats i/o oblidats en aquest aspecte.

Salutacions i endavant amb el butlletí, Anònim.

Ànim! Envia'ns la teva resposta i unes breus paraules al correu ferran.simarro02@aaa.upf.es i passaràs a ser membre fundador de POMPEU & FABRA ASSOCIATS.

Una abraçada a tots

Ferran Simarro

Espais emblemàtics de la Pompeu: la biblioteca de Jaume I

Hi ha espais que, tard o d'hora, acaben ampliant el seu espectre de funcions i, fins i tot, acaben essent recordats per algun aspecte gairebé oposat a la seva raó de ser original. En voleu un exemple? La biblioteca-club social de Jaume I. Seguiu llegint...

Estic segur que si es fes una enquesta entre la gent que ha passat per la Pompeu sobre quins són els llocs que més recorda del seu pas per la Universitat, els resultats serien una mica sorprenents. Els esforços institucionals per aportar un bon professorat, unes aules no excessivament massificades o un entorn amb un disseny característic UPF ben estudiat passarien a un segon terme. Activitats que ni són pròpies dels estudis com les Pompeu Farres, o altres no massa orientades perquè s'hi puguin impartir classes com el pati o el bar probablement estarien en un dels millors llocs. Però indubtablement, l'espai més emblemàtic seria la biblioteca.

Encara que aquesta sí que es tracta d'una instal·lació acadèmica, posaria la mà al foc que les raons per les quals ocupa un lloc privilegiat en els records de l'època universitària de molts ex pompeus no és pas pel complet fons bibliogràfic disponible, ni per l'ambient d'estudi i treball que s'hi creava i encara molt menys pel silenci que allà hi podria regnar. La biblioteca era el major club social al que es tenia accés i era la font més important per fer relacions, donar-se a conèixer o escollir quines podrien ser les següents coneixences que s'intentarien iniciar.

Com en tot bon club hi havia unes tradicions i rituals que s'havien de seguir i un personal característic que en formava part. Per començar, el fet de disposar d'un bon lloc era fonamental. El cas més paradigmàtic eren els caps de setmana en època d'exàmens, quan les cues a porta de la Universitat i les corredisses per agafar un bon seient just quan obrien no tenien res a envejar a les que fan les adolescents embogides per ocupar la primera fila en

un concert d'*Operación Triunfo*. Després sempre hi havia l'amic caradura (o potser més intel·ligent) que apareixia al cap d'una bona estona, fresc com una rosa perquè havia dormit fins tard. Finalment acabava ocupant un d'aquells llocs privilegiats que havia estat reservat per una carpeta durant hores sense que l'hagués pogut ocupar ningú i que ens havia estat negat després de fer 3 o 4 voltes buscant desesperadament un lloc per asseure'ns... Ja se sap, en tots els clubs sempre n'hi que tenen més avantatges que d'altres.

I és que de personatges especials se'n podien veure molts, allà dins. En primer lloc, hi havia els que desafiaven la temperatura. Per una banda es podia trobar els nois de la bufandeta. Aquesta espècie es feia més manifesta quan ja començava a fer calor i qui més qui menys es posava de màniga curta. Era llavors quan es passaven hores i hores amb la bufanda posada dins la biblioteca. I és que lluir de Burberry's i no suar la gota grossa ja mereix una menció especial, o és que potser tenien mal de coll... També hi havia l'equivalent femení, que desafiant el termòmetre, es passejava amb samarretes de tirants ben ajustadetes i escasses de tela. Ja ho diuen que per estudiar bé no s'ha de passar massa calor... Després trobaríem els seguidors dels fenòmens paranormals. Serien aquells que es passaven tota l'estona amb els apunts oberts davant seu mirant la gent que hi havia, tot esperant que per ciència infusa els passessin al cervell tots els apunts que hi tenien escrits.

Ja amb un altre estil, hi distingiríem els aficionats a la passarel·la. Segur que més d'un cop havíeu vist algú que es creia que els llargs passadissos de la biblioteca eren un altre espai del Saló Gaudí, i amb un

caminar ben característic, aprofitaven per lluir de modelets, corbes sinuoses o musculatura fruit d'hores de gimnàs. I és que com deia abans, la biblioteca era el lloc propici per donar-se a conèixer o per ampliar el cercle d'amistats.

Per dur a terme aquest objectiu existien tot tipus de tàctiques, però potser una de les més usades tenia com a protagonistes les famoses i tan estimades pràctiques que s'havien d'entregar cada setmana a la Pompeu o bé uns sospitosos dubtes sobre un tema dels apunts. Amb la innocent pregunta de «**Tu vas a la classe de...**» s'abordava amb total premeditació i clara traïdoria la víctima en qüestió. Està clar que el dubte acadèmic era el de menys. Altres estratègies com asseure's al costat i demanar un boli o fulls per escriure, o simplement mirar d'esbrinar de quina carrera era, ja queden en segon terme.

I és que si no es podia fer la feina a la biblioteca, sempre es podia sembrar per recollir en altres llocs. Quantes vegades havíeu desitjat de trobar-vos en una Pompeu Farra a una persona concreta que teníeu vista de la biblioteca i no precisament per demanar-li els apunts o la ressenya d'algun llibre? I ja no parlem dels clàssics tòpics per trencar el gel en una festa. El mític i ja desferrat «**Estudies o treballes?**» era substituït pel «**The vist algun cop per la biblio i...**». No em negueu que no l'heu usat mai o que algun cop no l'han fet servir amb vosaltres...

Així doncs, si ara com a antics alumnes us enyoreu i hi aneu a fer una visita, procureu no fer massa soroll en entrar, que encara destorbaríeu a algun estudiant com jo que només hi anava per estudiar.

Antoni Martínez i Ribot
(ADE promoció 2001)

opinió

L'Andrés Orte ens fa de forma clara i amena un resum de com ha quedat el camp de batalla després de la guerra electoral del mes de maig

Municipals 2003: realment tots guanyen?

El passat 25 de maig es van celebrar les eleccions municipals arreu de l'Estat espanyol. També es van triar les composicions dels corresponents parlaments autonòmics, excepte en els casos de Catalunya, Andalusia, País Basc i Galícia. En lloc de presentar un mar de dades, fem algunes reflexions.

A Espanya, el PP no pateix l'anunciat càstig

Les eleccions arribaren en molt mal moment, pèssim, pel Partit Popular. El cas del Prestige, el recolzament de l'ocupació de l'Iraq o el resultat de recents enquestes que donen major imatge al líder socialista **José Luís Rodríguez Zapatero** provocaren gran temor en les files populars. Finalment, la desfeta popular va quedar mitigada i van aconseguir defensar quatre grans objectius: la Vila de Madrid, la majoria absoluta a la Comunitat Valenciana, obtenir bons resultats a Galícia i la recuperació del poder a les Balears.

El PSOE, per la seva banda, recupera el seu rol de partit més votat però no arribà a obtenir el protagonisme que s'esperava. El descens a Catalunya i la derrota a la Vila de Madrid foren dos aspectes negatius, però el major signe de preocupació és el fet que, malgrat haver estat el partit que més campanya ha promulgat en contra de la posició bel·licista del PP, els votants han castigat aquesta politització i no ha acabat de creure a l'oposició.

Per últim, el cas de rebel·lió a la Comunitat de Madrid ha debilitat la imatge de cohesió que el PSOE volia mostrar des del dia que **Zapatero** accedí a la cúpula del partit, l'any 2000.

S'obre, per tant, un gran interrogant de cara a les Eleccions Generals del 2004. Per una part, el PP pateix un desgast i una sèrie de males gestions que han reduït les opcions de revalidar la majoria absoluta, i s'espera un successor per **Aznar**.

En el cas dels socialistes de l'eufòria continguda s'ha passat a la preocupació. Encara no es coneix qui substituirà **Aznar** com a candidat, però es tem que si amb

una conjuntura propícia els potencials votants del PSOE no s'han acabat de decidir en favor d'ells, la successió d'**Aznar** no garantirà una victòria que semblava assequible.

A Catalunya, ascens d'ERC i IC-V

PSC i CiU continuen dominant la major part d'alcaldies del país, però han vist com en gran part dels casos han passat d'algunes majories absolutes a la necessitat de pactar amb partits més minoritaris. En tot cas ERC ha estat la gran triomfadora. Ha aconseguit duplicar els seus resul-

tats amb un discurs coherent i nacionalista, que li ha permès rebre nous recolzaments, tenir bona imatge, i també captar desencantats del PSC o nacionalistes que no desitgen el nacionalisme que presenta una Convergència post-pujolista.

Iniciativa per Catalunya-Verds (IC-V) també ha crescut globalment, essent Barcelona el feu on més repercussió ha tingut l'ascens de la coalició. El seu missatge antibel·licista i promesa de polítiques d'esquerres (principal incidència en la política d'habitatge) sí ha estat creguda per l'electorat més progressista, generant-se així la sensació que el PSC haurà de tenir en compte tant els republicans com a IC-V si vol accedir, per primer cop, al Govern de la Generalitat de Catalunya.

El PP tampoc no ha patit un fort descens, a l'igual que en l'àmbit estatal, a excepció de les Terres de l'Ebre (pel cas del Pla Hidrològic Nacional). Els seus votants més fidels i aquells que, esperant un gran descens, s'han mobilitzat, formen els seus valors més sòlids a Catalunya.

CiU veu amb optimisme la batalla de la propera tardor, ja que segueix controlant

les zones rurals del país (gràcies al sistema electoral aquest fet té especial importància), i ara tractarà de debilitar la imatge de **Pasqual Maragall** i aproximar-se a ERC per no tancar una possible opció de coalició per formar govern a la Generalitat.

El PSC manté el govern de tres capitals de província (Barcelona, on perd 5 dels 20 regidors, Girona i Lleida), però perd les seves majories més sòbries. Ha signat acords progressistes en gran nombre d'altres capitals de comarca que li permetran retenir batlles a gran nombre de consistoris, però en aquests moments l'optimisme, a l'igual que a la seu del carrer Ferraz de Madrid, ha minvat pel proper compromís a les urnes.

Cinc cèntims sobre les conclusions

→ A Catalunya s'han perdut gran nombre de majories absolutes. Els tercers i quarts partits tindran més poder.

→ El vot ocult (aquell que no admet el seu vot a les enquestes) ha afavorit el Partit Popular. Poques persones admeten votar-los però segueixen mantenint el seu poder.

→ El PSC canviarà d'estratègia de cara als propers mesos. La imatge del partit com a oposició s'està desgastant i que tinguin pressa perquè les eleccions al Parlament arribin quan abans millor. Els acords amb IC-V o ERC en alguns ajuntaments permet especular amb un acord tripartit a la tardor.

→ CiU optarà per un missatge de conveniència catalanista per al país, apropant-se a un possible pacte amb ERC.

→ Tots creuen sentir-se guanyadors, fins i tot els que esperaven forts descensos perquè no han arribat, o aquells que perden majories perquè segueixen sent els més votats, ja sigui en àmbit local o autonòmic.

→ La conjuntura política ha afavorit els tercers i quarts partits. Aquells que s'han mantingut a l'expectativa surten enfortits.

Andrés Orte

andreuorte@hotmail.com

La parella distancia els amics?

Dos és companyia, tres són multitud. I el «més difícil encara»: com compatibilitzar els vint-i-cinc amics de l'ànima amb la nostra condició de «parella de»

Està clar que quan tenim parella tot canvia, i més si compartim un mateix sostre. Per exemple, les hores que dediquem a afeccions, família i amics (el tema que ens ocupa) es reduïxen. La relació amb els amics, en molts casos varia. Per diversos factors, és un fet.

Estem en una societat que absorbeix, o millor dit, deixem que ens absorbeixi, doncs escollim el camí comú, el camí dels costums. Així que busquem parella, ens ajuntem o casem, treballam tots dos, busquem un pis per anar ofegats amb la hipoteca, anem a l'Ikea o a mirar sabates el dissabtes, al cinema bastant sovint, etc. (seguiria una evolució mes o meys previsible).

Observem que per fer més dinàmica la nostra vida ens hem de crear distraccions, entreteniments. I ningú no dubtarà que aquest entreteniment serà doblement gratificant si el comparteixes amb la gent qui estimes, com poden ser els teus amics. Això em porta a oferir una idea a partir de la qual esdevindran tot un seguit de teories.

Qui pot negar que no li agradaria fer un viatge amb els amics celebrant 10, 20 o 25 anys d'amistat? Doncs això no passa, i és una pena, perquè la raó s'ho val. La oportunitat és maravellosa, tot són pros. Imagineu, després d'un enorme cansanci acumulat al llarg d'uns mesos, físic i/o psicològic, que ens arriba aquest viatge, una setmana (potser ni arriba a una setmana, amb 4 o 5 dies n'hi ha prou) al Carib (o a les Illes Balears, o allà on us pogueu imaginar tocant de peus a terra), menjant, bevent, mirant culs, rient, recordant vells temps, oblidant feina, hipoteca, cotxe, gos, sogres, fills, i... parella. A tothom, inclús per a conèixer-nos una mica millor i saber valorar més (o menys) el que ens envolta, ens aniria bé, això. Hauria de ser un dret fonamental a la Constitució per a

tot grup d'amics. I no em dieu ara que, gràcies a la posició econòmica que molts de nosaltres tenim, no podem fer una guardiola al llarg d'un parell d'anys i assolir aquesta fita...

Però molts toparien amb la parella. Podríem començar pel típic «un ja no pot fer amb els seus diners el que vol», tot i que el mètode de finançament és adequat per a moltes butxaques. Podríem continuar per un dels fets implícits en aquest kit, no sé si us hi heu fixat, veure culs. En fi, que la llista de les contres, vista per la parella, seria superior a la dels pros. Doncs per aquí vindrien tot un seguit de pegues per a que finalment gairebé ningú en aquest món acabés fent una cosa similar a la que proposo. Com acostuma a passar, tot i que parlem de la parella, ens topem amb l'egoïsme. Què més dona que un vegi el cul d'una o altra si està de bon veure i ho mira amb discreció. Que potser és millor que el seu? Que després de tenir parella ja no ens agraden segons quines coses? El que passa és que no volem que la nostra parella disfruti de segons quins plaers, i no em refereixo només a aquesta tonteria del cul. Però que l'amor no inclou que la parella sigui feliç, tot i que l'altre part no hi sigui al davant?

Mirat ja des d'una altra banda, ens hem d'adonar que en quan trobem parella, tots canviem, diguem que uns a millor, uns altres a menys millor. Això ho notes clarament amb el temps. I crec que si li afegim la falta de contacte amb els amics,

tot i que tots sabem que la amistat no es valora en quants cops et veus a l'any, algunes relacions es refreden fins al punt de perdre el *feeling* que hi havia.

Un dels errors comuns esdevé quan sovint volem arreglar aquesta situació formant nous grups d'amistat.

On es barregen els amics de sempre i les respectives parelles, cosa que inevitablement, a llarg termini, acaba en fracàs. Masses falsats i enveges. Això de «tots som amics, que maco, que divertit» va quedar a les colònies, i ja han passat uns quants anys. Ara cal adonar-nos, valorar, i saber diferenciar, el que és l'educació i el saber estar, el passar una bona estona, xerrar, riure, del que és una amistat en el sentit més íntim. Tot i que no es tracta de dramatitzar i de fer una jerarquia, és franc fer aquesta diferenciació. Encara que puc estar essent massa rígid i pretendre fer una espècie de taula rodona per definir qui és amic i qui no ho és, tampoc no es tracta d'això. El límit pot ser, sovint, ambigu, dependent de la persona, el moment, la situació, etc. Hi haurà persones que aquest límit el tinguin més delimitat que d'altres.

És tan difícil que cada membre de la parella es continuï veient amb els seus respectius amics, de tant en tant? Hauria de ser un fet habitual i constant.

La parella és per sobre de tot amistat. I és per això que si valorem el que vol dir això, entendrem per què als nostres amics també els hem de mimar. Amb ells no ens casarem, ni tindrem fills, és a dir, no trobem cap punt on s'hagi manifestat aquesta unió, però la gràcia està en el *feeling*.

Per acabar, una pregunta: algú farà aquest viatge?

Mac Lluch

opinió

La sosa càustica del Roger de Llúria fa una raspallada a les novetats que ens vénen de la nostra estimada ex casa

Can seixanta

Si una persona li haguéssim preguntat fa quinze anys a què associava una universitat pública, segurament les respostes que ens hauria donat serien «bars immensos plens de gent jugant a la botifarra», «parets plenes de cartells i de pintades», «brutícia per tot arreu» i «aules massificades». No es fa massa difícil intuir per què molts pares enviaven als seus fills a les universitats privades davant d'aquest espectacle.

Fa poc més d'una dècada, aquesta casa va trencar esquemes. Un dels fets més destacats fou desterrar la imatge d'estudiant litronero. Això fou barreja de la pròpia configuració de la universitat, situada al bell mig de la ciutat, però també de la voluntat que s'havia d'erradicar un cert perfil d'estudiant goliardo. El problema, com tot, fou que es va passar d'un extrem a un altre i que ens va sortir una universitat massa artificial.

Malauradament, algunes coses s'encomanen i, si una persona passeja un matí pel campus, veurà un ambient que recorda tot menys un lloc on suposadament es ve a formar-se. La imatge d'un lloc brut, ple de cartells que fa mesos es van penjar i ningú no s'ha preocupat per retirar-los, un pati ple d'estudiants donant-li a la birra i mobiliari que fa anys que es va trencar i allà continua, comença a ser la imatge de la Universitat Pompeu Fabra. Res a veure amb fa una dècada.

En aquest aspecte hi tenen molt a dir els propis usuaris. M'agradaria saber si els

La imatge de la Pompeu no té res a veure amb la de fa una dècada

mateixos que deixen les escales que donen al pati de Roger de Llúria com una cort de porcs fan el mateix a casa seva. O bé si els que veuen tan natural anar enganxant cartells i enganxines per tot arreu veurien tan normal que ho fessin als vidres de casa seva.

Però la Universitat tampoc no pot rentar-se'n les mans. No pot ser que hi hagi cartells penjats pel campus de fa mig any i que ningú no es molesti a passar neteja. Com tampoc pot ser que en algunes lavabos l'olor que surti disti de ser agradable. Mantenir les coses en condicions és més difícil que construir i, el pitjor de tot, no permet fer-se fotos. Però a la llarga, amb un bon manteniment, hi sortirem guanyant tots.

Roger de Llúria

Lavabo de disseny, any 2003, a l'edifici Roger de Llúria. L'olor no es pot reproduir

El Mundo ens posa pels núvols

No tot són males notícies a la casa. Fa unes setmanes va aparèixer el ranking que anualment edita *El Mundo*, en què classifica les universitats espanyoles a partir d'una sèrie de paràmetres. Tot i que alguns dels criteris són més que discutibles, i algun d'ells té la sospita d'intentar pujar a algun centre concret, el cert és que sol donar una imatge bastant realista de la qualitat dels centres universitaris. La nostra casa ha sortit molt ben parada, especialment en els estudis d'Humanitats, Relacions Laborals i els d'Economia. La resta d'estudis es mouen per la part alta de la taula. Aquestes xifres conviden a l'optimisme i posen de manifest que s'està fent una molt bona feina, fins i tot en un moment en el que la caixa de la Universitat Pompeu Fabra sembla la caixa del Barça. De vegades es pot ser el primer sense haver de tirar dels milions.

GAP: allò que no va ser

Una notícia que ha passat desapercebuda ha estat la supressió dels estudis de Gestió i Administració Pública, més coneguts per GAP i per haver produït un planter de directius a l'Associació d'Antics Alumnes. La justificació d'aquesta decisió ha estat la manca de demanda d'aquest tipus d'estudis sumada al fet que no s'han complert les expectatives que s'havien dipositat. Un servidor mai va entendre quina era la finalitat d'un diplomàtic en gestió i administració pública. El problema, i la gran tragèdia, és que com un servidor una immensa majoria de gent desconeixia que es feia allà. Aquest fet hauria de començar a fer pensar que no es poden crear estudis com bolets, com en alguna universitat s'ha vingut fent (per sort no en aquesta). Al final qui paga els plats trencats és el pobre estudiant, a qui li van vendre una cosa i se'n troba una altra de diferent.

avantatges

Nexe us presenta una tria de les ofertes i descomptes que ofereix l'Associació als seus membres.

<p>viatges</p> <p>Tarifes preferents</p> <p>SOL MELIÀ Preus especials als hotels de la cadena si es fan les reserves amb un codi especial</p> <p>www.solmelia.com</p>	<p>banca</p> <p>Condicions especials</p> <p>CAIXA CATALUNYA: Productes financers especials</p> <p>www.caixacat.es</p>	<p>0195</p> <p>Caduca final 03-02</p>
<p>SOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES UNIVERSITAT POMPEU</p>	<p>oci: cine</p> <p>Entrada gratuïta</p> <p>FILMOTECA Entrada gratuïta dintre de les sortides al cinema del Cine-Fòrum de l'Associació</p> <p>andres.ramono1@aaa.upf.es</p>	<p>ensenyament</p> <p>Descompte fins al 10%</p> <p>IDEC 5% de descompte en cursos llargs (masters) i 10% en cursos curts.</p> <p>www.upf.es/idec</p>
<p>salut</p> <p>Descompte fins al 66%</p> <p>UNIPSA-SANITAS Entre un 10% i un 66% de descompte en la prima mensual.</p> <p>www.sanitas.es</p>	<p>ensenyament</p> <p>Preus reduïts</p> <p>PANGEA Preus reduïts en els cursos d'Internet que organitza.</p> <p>www.pangea.org</p>	<p>oci: esports</p> <p>DiR</p> <p>Descompte del 10%</p> <p>CENTRES DiR Descompte del 10% la quota mensual.</p> <p>www.dirfitness.es</p>
<p>oci: esports</p> <p>Descompte del 10%</p> <p>RUBBER-RIVER. AVENTURA Diputació 14. 25560 Sort 10% de descompte a les seves activitats d'esports d'aventura</p> <p>www.rubber-river.com</p>	<p>salut</p> <p>Descompte del 30%</p> <p>CLÍNICA BAVIERA 30% de descompte sobre el preu normal de les intervencions de cirurgia refractiva.</p> <p>www.qualimedic.net</p>	<p>i molt més...</p> <p>www.anticsupf.net web</p> <p>A l'apartat serveis de la web de l'Associació podeu consultar el llistat complet i actualitzat dels avantatges comercials</p> <p>www.anticsupf.net</p>

Amb tot això, en un curs et pots arribar a estalviar...

<p><i>exemple</i></p> <p>Per una quota de 30 euros* l'any...</p>	<p>Tarifa preferent a una habitació doble de l'hotel Melià Araguaney (Santiago de Compostela, 5 estrelles): 33 euros (de 166 a 133 euros)</p>	<p>Curs de kayak de cinc dies amb Ruber-Riber Esports d'aventura (10% de descompte)</p>	<p>Descompte en una intervenció de miopia amb Clínica Baviera: 350 euros/ull</p>	<p>Descompte al Master en Màrqueting de l'IDEC 299 euros (5% del cost)</p>	<p>Total</p> <p>709</p>
<p>↓ ↓ ↓ ↓ ↓</p> <p>33 + 27 + 350 + 299 =</p>					

*QUOTES DE L'ANY 2003. S'HAN D'AFEGIR 30 EUROS MÉS DE DRETS D'INSCRIPCIÓ SI HAN PASSAT MÉS DE DOS ANYS DES DE LA GRADUACIÓ

publicitat IDEC

Alguns humanistes més

Continuem amb la creació d'una cadena d'exalumnes, tan llarga com sigui possible. Recuperem una línia iniciada fa dos números. Recordeu que ens cal la vostra participació. Si coneixeu algú de la cadena...

Meritxell Noguera (Humanitats, 1a promoció) **coneix a...**

Cristina Vila
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ BCN
→ Fòrum de les
Cultures

↓
CONEIX A

Deborah Boglio
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ Bassano (Itàlia)
→ Professora

↓
CONEIX A

Sílvia Oliva
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ Terrassa
→ Ajuntament de
Montcada

↓
CONEIX A

Mònica Fernández
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ BCN
→ Once

↓
CONEIX A

Mar Nadal
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ Girona
→ La Caixa

↓
CONEIX A

Raquel Colera
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ BCN
→ Picis Co.

↓
CONEIX A

Laura Bozzo
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ Derby
→ Estudia un pos-
grau en e-lear-
ning

↓
CONEIX A

Marta Comdran
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Soltera
→ Sabadell
→ Biblioteca de la
UPF

↓
CONEIX A

David Álvarez
→ Humanitats
(1a promoció)
→ Solter
→ Barcelona
→ Autònom

↓
CONEIX A

??

Al pròxim número, esperem el vostres emails per continuar cadena.
Si no en rebem, demanarem a l'última persona esmentada que segueixi. Animeu-vos!

ni blanc ni negre

La motxilla i la Manuela

Ho confesso: jo també he respost a una enquesta dient que els meus programes favorits són els documentals, els concursos culturals i els debats. La veritat és que, en el primer cas, no hi ha com els lleons del Serengeti per a fer una bona migdiada; en el segon, sóc ex concursant del *Setciències* i m'agrada *Pasapalabra*, però encara més la paròdia que se'n fa a *Una Altra Cosa*. I en el tercer, després d'unes eleccions municipals i les del Barça, només em queda reconèixer que vaig mentir com una miserable.

Però no sóc l'única, com ho demostren els índexs d'audiència: ningú no mirava *Hotel Glam*, però la final d'aquest concurs va ser vista per 700.000 persones a Catalunya. Això sí, tots trobem indigne que aital porqueria de programa es pugui oferir, però tots comentàvem si seria veritat allò que va passar (o no) al famós autocar. Però que quedi clar que només ho hem vist un moment, fent zàpping.

De fet, si ens avergonyim d'admetre que mirem aquests programes, és perquè els considerem indignes d'algú amb un nivell cultural acceptable. Tots patim d'un cert esnobisme intel·lectual, i també,

perquè no dir-ho, d'una certa hipocresia. Però, perquè hem de demanar a la tele que ens faci pensar, si ja pensem prou quan no l'estem mirant? És perfectament legítim buscar l'entreteniment, sense més; i podem trobar una explicació de l'èxit d'*Hotel Glam* en que Tele5 va ser l'única cadena que no emetia cada cinc minuts informació sobre la guerra d'Iraq. Donada la saturació informativa, l'única alternativa era mirar-se la fauna siliconada i sobreexcitada, però malaltissament fascinant, d'aquest programa.

Deixant de banda el malbaratament de temps i energies que suposa invertir un munt d'hores en una presumpta masturbació, o en el trencament d'una motxilla propietat d'un individu que és el millor anunci vivent sobre els efectes adversos dels estupefaents, en aquest país hi ha llibertat d'expressió. Per descomptat, també podem canviar de canal, o apagar l'aparell, cosa que a vegades oblidem.

En realitat, sempre hi ha hagut programes lamentables, i la frase «**no hi fan res de bo, a la tele**» és tan vella com el mitjà. Cal distingir, però, entre mitjans públics i privats. I, de fet, l'onada rosa i escombri-

ística que ens envaeix va néixer a un canal públic, encara que per poc temps: Canal 9. *Tómbola* va ser el primer d'una llarga llista de programes on el crít i la discussió sobre banalitats de la vida dels famosos per no res s'ha convertit en el pa de cada dia. També Televisión Española qualifica com a servei públic programes tan llunyans a aquest concepte com els xous dels **Morancos**, *Noche de Fiesta* o *Gente*. Afortunadament TV3 constitueix una honrosa excepció a aquesta dinàmica reversa. I és que una TV que paguem entre tots ha de tenir uns continguts dignes, més enllà de les exigències de l'audiència: informació plural i entreteniment intel·ligent. També hauria de tenir una programació adequada a l'horari infantil; en aquest punt, m'estimo més les innocents procacitats d'en **Shin Chan** que les sèries manga violentes. Però fixeu-vos que la majoria de cadenes ni tan sols tenen programació infantil.

Resumint, la telescombraria és una opció vàlida, que podem mirar o no fent ús de la nostra llibertat de comandament a distància. Això sí, la televisió pública no ha de regir-se per les lleis del mercat, sinó per l'interès públic. I us deixo, que me'n vaig a veure els lleons del Serengeti... o l'**Ana Rosa Quintana**.

Montse Vives

La tele que volem

Sempre s'ha dit, i si no s'ha dit ho dic jo, que cada país té la televisió que es mereix. Doncs bé, ni els catalans, ni tampoc els espanyols, no ens devem merèixer gran cosa quan des de les cadenes privades i -oh, horror- també des de les públiques, s'ofereixen alguns programes de tan baixa qualitat i de continguts tan poc edificants com *Hotel Glam*, *Cròniques Marcianas* i tota la tirallonga d'espais dedicats a l'actualitat rosa i/o groga.

Però, on està el problema? És que no hi ha cinema escombraria, literatura escombraria o fins i tot art escombraria? Perquè no, doncs, televisió escombraria? El mercat proposa i el públic disposa. La graella televisiva, contràriament al que solen afirmar els que es creuen creadors d'opinió pública, n'està plena de programes informatius i formatius, de tal manera

que ens podríem empassar tele tot el dia sense haver-nos d'avergonyir.

El mal gust, la víscera, el kitsch, l'insult, formen part de la societat, estan per tot arreu i la televisió només ens ho posa més a l'abast, davant del sofà. Les cadenes privades, en nom de la llei de l'oferta i la demanda, i apel·lant a la llibertat d'expressió, estan en el seu dret de fer-ho i són les televisions públiques, les qui, a través d'una programació alternativa de qualitat, que no tenen per què oblidar l'entreteniment i la diversió, tenen el deure moral de demostrar que es pot generar audiència sense insultar la intel·ligència. TV 3 ho fa i els catalans li ho agraïm premiant-la amb el lideratge.

Qui vulgui veure *Hotel Glam* que ho vegi i qui ho vulgui programar que ho programi. Si a la gent l'excita la barroera quoti-

dianitat d'una colla de freaks i nòvies de Frankenstein, la d'uns vividors a qui nosaltres donem vida i la d'un toxicòman d'alta alcurnia, qui és ningú per a negar-los-hi aquest dret? L'espectacle, que dignifica les nostres grises existències i les nostres pròpies misèries, és tant sublim com l'expectació suscitada per un mono pelant-se-la al zoològic, però no ha de ser censurat.

La televisió, a diferència de l'escola, la sanitat o la vivenda, no és un dret fonamental i l'Estat, sense més límit que el que marca la llei, no té per què intervenir-hi. Només ha de procurar, amb els seus propis mitjans de comunicació, seduir-nos més sutilment, amb més elegància. O potser afegir-hi més brossa. A veure si d'una vegada per totes aconsegueixen que apaguem el televisor i ens posem a llegir un bon llibre o a fer més catalans, que bona falta ens fa.

Màrius Comorera

mcomorera@2003wpfg.org

Els mestres del plat

Si algú està de règim estiuenc, que no llegeixi aquestes línies acabades de sortir del forn de la nostra reportera culinària, la Montse Vives

Potser no s'havia parlat mai tant de cuina com ara, i potser no hi havia hagut mai un planter tan gran de cuiners reconeguts. En l'actualitat, l'alta cuina suposa una barreja de tècnica, gairebé de ciència, i d'art. Ambdues són bones raons per a que la Universitat s'interessi per la cuina, i per això la nostra ha realitzat el cicle *Mestres del plat*, junt amb una exposició de fotografia gastronòmica i de llibres de cuina. Les sessions tenien lloc a l'edifici Roger de Llúria, al restaurant universitari, acompanyades per una copa de vi gentilisa del Grupo Soteras. També cal agrair la presència de tots tres cuiners, que no van cobrar res i van permetre'ns diversos tastets.

Estaríem d'acord amb els tres conferenciantis en que la cuina fa néixer la civilització, perquè transformar els aliments és propi només d'humans; i també en que la cuina va més enllà de les receptes. Per això, en l'actualitat, el cuiner fa públiques les seves receptes, igual que el científic les seves fórmules.

Sessió 1

La primera sessió fou a càrrec de **Joan Roca**, cuiner del **Celler de Can Roca**. Va produir la impressió de ser un cuiner renovador però amb sòlides arrels, que crea a partir de l'experiència, tant vital com gastronòmica, i que sap envoltar-se de bons professionals disposats a compartir secrets i tècniques amb qualsevol que s'hi interessi.

L'ofici li prové del restaurant popular que regentaven els seus pares, al modest barri gironí de Taialà, i la teoria d'una acadèmia de Formació Professional, de fèrria disciplina. L'aventura dels tres germans **Roca** (**Joan** el cuiner, **Josep** el somelier i **Jordi** el pastisser) s'ha convertit en lloc de peregrinació, reconegut amb dues estrelles Michelin després d'anys d'esforç. En l'actualitat combina la docència amb la investigació. En la primera part de la conferència, una presentació de Power Point va il·lustrar les seves fonts d'inspiració, en un apassionant viatge pels mecanismes d'ideació d'un plat.

La seva cuina es basa, en primer lloc, en els canvis estacionals. Per exemple, la visió dels cargols corrent entre herbes i bo-

lets després de la pluja, a la primavera, inspiren una sopa d'herbes fresques amb cargols i correrolles; el muntatge i els aromes del plat intenten reproduir aquella visió.

En segon lloc, en la memòria. Així, recordant el vermut dels dissabtes, amb *bitter* i cloïsses, han creat un sorbet d'aranja vermella amb campari i cloïssa, on hi són presents els sabors bàsics.

En tercer lloc, en l'experiència docent a l'escola Sant Narcís. Per exemple, es reinventa l'steak tartare afegint-hi gelatina de mostassa i un torró de ceba i espècies, i decorant-ho amb cordons d'espècies.

En quart lloc, en la tradició, on es reinventen els plats *de l'àvia*: el bacallà amb espinacs, panses i pinyons es transforma en una gelatina calenta d'espinacs, amb el bacallà amb prou feines cuit, i una crema d'Idiazábal fumat. Les panses són una reducció de **Pedro Ximenes**, i el plat s'acaba amb pinyons torrats i oli de pinyons.

En cinquè lloc, en el producte: el llobarro salvatge es cuina al buit amb un oli fumat i se serveix amb kefir escumat. Amb aquesta cocció subtil es respecten el gust i la textura originals.

En sisè lloc, en el contrast de sabors i textures; i en setè lloc, en el vi: En un tast de merlot, es troben notes d'anxova i tòfona, i d'aquí surt una mousse d'anxova entre talls de tòfona negra amb *gelée* de merlot.

Finalment, en els perfums: el germà pastisser és un apassionat de la perfumeria, que descobreix que hi ha elements mengívols en els perfums: per exemple, *Eternity* té bergamota, mandarina, alfàbrega, flor de taronger i taronja; amb aquesta combinació es creen unes postres.

En la segona part, el seu cap de cuina,

Adalt, Joan Roca (esquerra) i un ajudant. Al mig, Santi Santamaria. A sota, arròs amb verdures, cuinat per Joan Roca

Miquel Berga (esquerra), degà d'Humanitats, presenta Joan Roca

amb un estil molt planer, va preparar dos arrossos: un *rissotto* de siurenys i un arròs de verdures, per mostrar dues tècniques de cocció.

Segona sessió

La segona sessió fou a càrrec de **Xavier Pellicer**, del restaurant **Àbac**, cuiner d'educació francesa amb tocs orientals, i deixeble de **Santi Santamaria** i **Juan Mari Arzak**. La seva conferència va anar-se desgranant al ritme de la confecció del plat, compartint trucs amb els assistents, i deixant tastar absolutament tots els ingredients, en un ambient relaxat i còmplice.

En una concepció total de l'experiència gastronòmica, l'espai del seu restaurant és minimalista, per centrar l'atenció en els plats, i ell mateix dissenya alguns mobles. Disposa de tretze taules, i vint persones de servei, per servir un màxim de 35 àpats, cosa que ens dona una mitjana d'un treballador per 2 comensals. Si tenim en compte que tot es fa al moment, sense preparació anterior, els 95 euros de mitjana (vins inclosos) que val un àpat a l'Àbac, distingit amb una estrella Michelin, ens semblen força raonables.

La inspiració pels plats li acudeix quan acaba la jornada, abans d'anar a dormir; a la seva tauleta de nit no hi falten llaipsis i paper. Dóna gran importància al producte, i per això considera que cinc elements són el màxim per a fer un plat; ha de ser fàcil identificar el que es menja. Dels plats no interessa tant la recepta com el concepte, el procés creatiu. En el moment actual, part de l'efervescència creativa suposa reinventar plats tradicionals, com el ternasco que es prepara en el seu restaurant, al vapor; o reciclar vells invents, com les escumes del **Ferran Adrià**, basades en el sífo. Va preparar un tartar d'alvocat i xampinyó amb bou de mar, un gran èxit que fa més de dos anys que està a la carta.

Tercera sessió

La tercera i última sessió fou a càrrec de **Santi Santamaria**, del **Racó de Can Fabes**. Diguem-ho clar: Santi Santamaria va decebre una mica perquè no es va mullar, és a dir, que no va cuinar res davant els assistents a la conferència; això si, va oferir un tast d'espàrrecs, de confitura de

ruibarbe i de flam de safrà, al mateix temps que exposava les seves idees sobre la cuina. Idees que neden contracorrent, i que poden agradar més o menys; el que no se li pot negar és la coherència entre el que predica i el que fa, com a cuiner fidel a sí mateix i a les arrels tradicionals de la cuina i del producte.

Un dels cuiners més reconeguts del panorama actual, va estudiar pèrit industrial, però va reorientar la seva professió, començant per un restaurant popular, per obrir després Can Fabes. Actualment té tres estrelles Michelin. De formació autodidacta, la seva filosofia és aprendre constantment i millorar. Creu que la cuina necessita temps, i també el fet de menjar. Poc partidari d'acudir a fòrums o esdeveniments mediàtics, prefereix quedar-se a la cuina, i entregar-se als seus hostes. Molt crític amb el que considera excessos de l'actual boom de la cuina, està en contra de l'afany de voler sorprendre a la cuina. Cal tenir una bona base abans de ser creatiu, i valorar el contingut més que les aparences. També està en contra de l'abús de productes manufacturats, tant a nivell popular com professional, i de l'abandó de la cuina tradicional en pro d'una alimentació *nerviosa* i industrialitzada.

Partidari de la cuina fàcilment identificable, en els productes i geogràficament, i d'una cuina del producte de temporada, conreant la relació amb el productor; d'aquesta manera la cuina té caràcter i personalitat. Entusiasta dels productes *salvatges*, com els bolets, el seu respecte pel producte el porta a considerar que dos ingredients són suficients per crear un plat.

Però respectar el producte també és per a ell respectar al productor, i tenir una certa actitud social; va citar-ne com a exemple el frau de la xocolata. Les multinacionals han fet canviar la legislació europea perquè permeti afegir a la xocolata greixos no provinents del cacau. El consumidor troba una xocolata de pitjor qualitat, i el cultivador del tercer món rep un preu inferior pel seu producte.

Més informació:

www.restaurantabac.biz

www.racocanfabes.com

www.upf.es (Aneu al cercador i poseu **Mestres del Plat**. Hi trobareu les receptes en .pdf i el **Power Point** d'en Joan Roca.)

Idees fresques

Cuinar *en plan artista* sempre és un plaer, però cuinar per obligació és molt pesat, i més quan la temperatura ja fa que nosaltres mateixos ens cuinem a foc lent, o a la brasa si estem al sol. Aquí teniu unes quantes idees estiuencques.

CARPACCIOS SENSE SALMONEL·LA

Compte amb els productes crus, especialment els d'origen animal: han de ser molt frescos, i mai no s'ha de menjar carn d'au crua. Aquí teniu un parell de **carpaccios de verdures**.

El primer: xampinyons laminats, amanits amb una vinagreta de dues parts d'oli per una de suc de llimona, sal, pebre, mig gra d'all picat amb el ganivet, i julivert. Cal marinar-ho unes 3-4h.

El segon: carbassó a rodanxes molt fines (millor si ho talleu amb tallafiambres), amb la mateixa vinagreta però substituint l'all per mitja ceba tendra, també picada. S'ha de marinar més estona, unes 8 hores, i se serveix guarnit amb pomesa i pinyons torrats.

BEGUDES REFRESCANTS

La clàssica llimonada: Fem una infusió amb la pell de tres llimones, 115g de sucre, i aigua calenta. Ho deixem junt fins que es refredi, ho colem i afegim el suc de les llimones. Guardar a la nevera i servir ben fred.

Lhassi: 1 iogurt natural de llet sencera, millor si és grec; mig envàs de iogurt d'aigua freda, un pesic de sal, la vostra espècia preferida (canyella, clau, cardamom, curry, menta, alfàbrega, fins i tot all). Es passa pel minipimer i se serveix ben fred. No és una beguda dolça, però per això mateix és més refrescant.

Batuts dolços de iogurt: Iogurt natural, sucre, i fruita al gust: plàtan, maduixa, mango...

PLATS ÚNICS

Amanida amb 1/2 kg de formatge tipus manxec semi, tallat a daus; 1 llauna petita de pebrots vermells, trossejats; 100g gambes petites cuites i pelades; 100g blat de moro de llauna; 100g pèsols cuits, 400g macarrons bullits. Ho amanim amb oli d'oliva, alfàbrega, sal i pebre.

Esqueixada andalusa: 1/2 kg de bacallà per esqueixada, remullat; 1-2 patates, 1 taronja o aranja, 1/2 ceba, un grapat d'olives negres tipus Aragó (arrugades); oli d'oliva, pebre vermell. Bullim les patates amb la pell, les pelem i les fem a rodanxes. Damunt de cada rodanxa, un tall de taronja ben pelada; damunt d'ella, una rodanxa de ceba, i finalment el bacallà. Espolvorem el pebre, i amanim amb l'oli. Decorem amb les olives.

Bon profit, i no sueu gaire!

viatges d'estar per casa

Barques a la riva del llac

Un bany a Banyoles

Aquest cop us proposaré un clàssic de l'excursionisme pixapins: l'estany de Banyoles. A la capital del Pla de l'Estany s'hi arriba, si s'és *pixapins* com jo, per l'autopista de Girona (antiga A-17, C-33 des que la Generalitat va decidir que els fabricants de rètols i mapes també s'havien de guanyar la vida). Un cop allà no us costarà gens trobar la indicació «estany»: seguïu-la. El llac de Banyoles ofereix tal varietat d'oci als visitants que, metafòricament, podem parlar d'activitats per mar, terra i aire.

Activitats de mar

Podem fer un tomb pel llac amb les embarcacions destinades a tal efecte. Si sou dels que us agrada el contacte intergeneracional aquesta opció és molt recomanable, però des del desgraciat accident dels jubilats francesos, en què van morir ofegades més de 20 persones, aquest *creuer* imposa molt respecte, especialment als qui no saben nedar. No obstant, i fora bromes, les autoritats competents han pres totes les mesures perquè aquells lamentables esdeveniments no tornin a succeir.

Una altra opció aquàtica té a veure amb el lloguer de barquetes a rem. Protagonitzeu una escena d'allò més romàntica amb l'estimat / estimada i declareu-li amor etern al ritme harmònic de les vostres remades. Si penseu que no hi ha cosa més ridícula i melindrosa que això, estareu

equivocats: es pot fer el mateix al llac del Parc de la Ciutadella de Barcelona.

Activitats de terra

Per tres euros de l'ala l'hora podeu llogar una bicicleta, per la qual cosa us emplaça a què, si en teniu, la carregueu al cotxe i us l'empoteu de casa. Hi ha un itinerari senyalitzat que dona la volta al llac i permet anar fent paradetes per observar i aprendre tot i més sobre la fauna i la flora de l'ecosistema de l'estany.

Activitats d'aire

Aquesta opció, que és en realitat un combinat d'activitat d'aire i aigua, resulta molt recomanable per la calor d'aquestes èpoques i és, sens dubte, la meua preferida. Només fa falta una tovallola i un banyador, i, apa, a prendre l'aire. I quan us canseu, cap a l'aigua a refrescar-vos. L'estany de Banyoles disposa de tres zones perfectament acotades per a banyistes.

A banda del llac, la capital del Pla de l'Estany disposa d'altres reclams turístics, com el seu barri vell o, ja als afores, el Parc escultòric-eròtic de Can Ginebreda. En canvi, ja no hi podem trobar entre ells el famós negre de Banyoles exposat pel Museu Darder. El personatge dissecat, un guerrer boiximà no exactament originari de Banyoles, sinó de Botswana, va ser retornat al seu país amb honors d'Estat, encara que ell, d'això, no se'n va assabentar. L'altre negre de la història, el metge **Alphonse Arceli**, denunciant de l'enrenou, també va estar a punt de ser exposat, aquest cop, però, dins de la cel·la d'una presó, en reclamar-li la justícia una suma de més de 100.000 euros per les despeses del cas contra l'ajuntament de la localitat, a qui el demandant va arribar a reclamar una indemnització de més de 200 milions de pessetes, finalment desestimada.

Màrius Comorera

mcomorera@2003wpfg.org

Ho has escoltat bé. Si encara no t'has associat i vols que et surti el primer any de franc només et caldrà obrir un compte a la teva oficina més propera del Banc Sabadell i domiciliar-hi el rebut. Ens envies una fotocòpia del teu compte i tindràs el primer any de franc, per la patilla.

BancSabadell

tecnoCredit

Associa't de gorra!!

La promoció no inclou els drets d'inscripció, cas que s'hagin d'abonar. Consulteu detalls a la secretaria tècnica antics.alumnes@upf.edu o al 93 542 27 59

cultura temàtica

La Nova Era és una tendència de moda, que està al darrera de pel·lícules i llibre d'èxit. Descobriu les seves claus de la mà de la Núria Olaria (nuriaof@terra.es)

New Age: l'espiritualitat del Nou Mileni

llibre

Las Nueve Revelaciones (The Celestine Prophecy). Punto de Lectura, Madrid, 2002

Actualment, sembla que la religió no està de moda. Molta gent està d'acord amb el Papa en la lluita per la pau i el no a la guerra, però pocs es consideren catòlics. Pot ser que estiguin batejats i es casin per l'església, però no són catòlics. De budistes encara n'hi ha menys, si considerem que, vivint en una cultura occidental, és el catolicisme el que ens pertoca, mentre que el budisme sembla reservat a la cultura oriental. Tot i la desaparició de valors tradicionals, l'espiritualitat no s'ha perdut i sembla que s'ha transformat en una nova corrent: l'anomenat *New Age* o Nova Era. Us presentem un llibre exemple d'aquest moviment: *Las Nueve Revelaciones*. El coneixeu o us considereu escèptics? Intentaré fer-vos-en cinc cèntims i formeu-vos la vostra opinió.

L'atzar

«El proceso de encontrar su auténtica identidad espiritual implica considerar el conjunto de su vida como una larga historia, tratando de encontrarle un significado superior». Aquesta afirmació expressa l'essència del llibre. ¿No us ha passat mai que, quan teníeu una pregunta determinada o necessítaveu ajuda, trobaveu a la persona o el llibre que us donaven la resposta o bé us arribava ajuda de l'exterior? «Siempre que una persona cruza nuestro camino, hay un mensaje para nosotros. Los encuentros superfluos no existen, por más fortuitos que parezcan». És característica principal de les filosofies *New Age* allò de que les casualitats no existeixen. Fins i tot hi ha un llibre titulat *El azar no existe* (Robert H. Hopcke, Ediciones B, 1998). Això vol dir que aquelles coincidències significatives que succeeixen en la nostra vida, que ens donen la sensació d'haver estat guiades per una mà invisible... no són simples casualitats. No succeeixen a l'atzar o perquè sí, sinó que tenen un propòsit. Aquest tipus de coincidència significativa va ser definida pel psiquiatra suís Carl Gustav Jung com a *sincronització* i sol passar quan el nostre estat interior (o estat de la nostra ànima) es correspon amb un esdeveniment exterior. Segons aquestes teories,

podem pensar que existeix un destí o, dit d'una altra manera, que cadascú de nosaltres té un propòsit o missió a la seva vida (segons les pròpies aptituds) i que la nostra meta és arribar a ser allò que estem cridats a ser, arribar a ser nosaltres mateixos o realitzar la nostra vocació. Tal i com deia l'Oràculo de Delfos de l'antiga Grècia o com diu el oràculo de Matrix al segle XXI, «**Conócete a ti mismo**» o preguntat: «**qui sóc?**».

La presa de decisions

Una altra idea del llibre és que tota la vida és un procés espiritual dins del qual evolucionem. És feina nostra esbrinar el significat dels encreuaments que ens trobem i que ens fan prendre decisions. Ens hem de deixar fluir en les aigües de la vida... (com diuen els llibres d'intel·ligència emocional: *Fluir. Una psicología de la felicidad*. Csikszentmihalyi, M. Kairós, 1997 o la religiositat del Tao).

La referència a la dicotomia Occident-Orient, masculí-femení, yin-yang, és constant. Vivim en una societat occidental, dirigida per energia masculina, on la tecnologia i la lògica racional governen el nostre progrés, acompanyades d'un escepticisme científic vers tot allò que no es demostra empíricament o es percebi amb els nostres sentits. És necessària, segons el *New Age*, un gir de la nostra mirada cap a l'energia femenina, yin d'orient, on el més important és la reflexió interior i on ens deixem guiar per la intuïció i la resposta ens ve del nostre interior; quan sortim del caos i l'estrés exterior de la vida moderna i ens girem cap a nosaltres mateixos, connectant amb una energia que, a la vegada, ens connecta amb la resta de l'Univers... (i no ens cal internet).

A l'Edat Mitjana es creia que la vida era una prova espiritual i moltes teories sobre reencarnació defensades pels filòsofs *New Age* i per lames (antics venedors de best-sellers) com **Lobsang Rampa** (*El Tercer Ojo*, 1956) afirmen que la vida és una escola on aprenem i que quan topem dues vegades amb la mateixa pedra és perquè hem d'extreure una lliçó d'aquesta experiència que se'ns presenta repetidament.

Els somnis també ens poden guiar (Carl G. Jung, *El hombre y sus símbolos*, Caralt, 1997), així com les nostres fantasies diàries (el que, en anglès, es diu *day-dreaming*) o el somiar despert (*ensoñaciones*): ens dóna una idea de quines són les nostres veritables il·lusions i desitjos interns.

New Age al cinema i a la literatura

Finalment, també al món del cinema o als llibres de comèdia, que no semblen formar part de cap tendència espiritual (com l'últim best-seller *Sushi for beginners*, Marian Keyes, Penguin, 2001), que segueixen la línia iniciada per Helen Fielding amb *El diari de Bridget Jones* (Ed. 62, 1998) parlen dels senyals que la Meg Ryan troba a *Algo para recordar* (*Sleepless in Seattle*, Nora Ephron, 1993) quan se li estripa el vestit de núvia (mala senyal!), o quan veu que un cor s'illumina a l'edifici Empire State (bona senyal!) que finalment la faran decidir per quedar-se amb el Tom Hanks. A *Matrix Reloaded* (germans Wachowski, 2003), on Neo i Trinity busquen la Veritat, per no deixar-se enganyar pel món virtual de Matrix, (el que, a la religió hindú, equivaldria al nostre món dels sentits, que no és més que un conjunt d'il·lusions, anomenat *maya*) apareix el **maestro de las llaves**. Quina porta escollim? Quina decisió hem de prendre? I, a *Las Nueve Revelaciones*, trobem: «**Soñé que estaba en plena fuga. Huía desesperadamente de una amenaza desconocida, entre centenares de grandes fogatas, persuadido de que en alguna parte había una llave secreta que me abriría la puerta de la sabiduría y la seguridad**». Elisabeth Kübler-Ross, una psiquiatra famosa als EUA pels seus llibres sobre com acompanyar als malalts en fase terminal, fins a la mort (*La muerte: un amanecer*, Ed. Luciérnaga, 1987), és mencionada a *La vida de David Gale* (Alan Parker, 2003), l'única bona pel·lícula que he vist últimament, sobre un defensor de la lluita contra la pena de mort i que és condemnat a la pena màxima.

En fi, el *New Age* ha arribat molt lluny. Està present a molts llocs. És potser una moda? Està clar que al Vaticà no li interessa però, i a vosaltres?

Dos musicals no tan antagònics: 'Las zapatillas rojas' i 'Fama'

Per què quan una persona està sobre l'escenari i està a punt de començar a ballar tot són nervis i tensions? Per què en el seu cap repiquen les paraules «Encara no heu vist el millor de mi. Doneu-me temps i us faré oblidar la resta!». Això només és el principi duna gran relació existent entre lesforç i la passió. Encara que no ho sembli, dos musicals tan antagònics com podrien ser *Las zapatillas rojas* i *Fama*, no ho són pas tant. Doneu-me temps i us faré veure la gran similitud, en quant a continguts i valors, que tenen.

El clàssic...

Las zapatillas rojas (dirigida pel Michael Powell i Emeric Pressburger al 1948) pren el seu títol del conte de Hans Christian Andersen i representa la història del mateix en un magnífic ballet de 15 minuts. *Las zapatillas rojas* no són més que unes sabates màgiques que fan que la seva portadora no pugui parar de ballar. Tant al conte com al ballet de la pel·lícula, aquest ballar sense parar porten a la ballarina a l'extenuació, però mentre al conte li han de tallar els peus per poder acabar amb el malson (i aquests són reemplaçats per uns de fusta), al ballet li poden arribar a treure les sabatilles, encara que ja és massa tard perquè acaba per morir de cansament.

Això sí, la pel·lícula no tracta només sobre la història d'aquest conte. Ni molt menys. El conte només és una excusa per marcar un abans i un després al fil narratiu. L'abans, mostra, d'una banda, tot el procés de construcció d'un ballet (des de la música, passant per la coreografia i els assajos, fins a l'elecció dels decorats i el vestuari), i, de l'altre, el funcionament d'una companyia de ballet (gestió per part de l'empresari, la gira, el tipus de vida duna primera ballarina, etc.). El després no fa més que posar en explícit tot el que havia quedat implícit a la primera part: la història d'amor entre la primera ballarina del ballet de *Las zapatillas rojas*, la Victòria Page (Moira Shearer), i el compositor filmic de la partitura d'aquest ballet, el Julian Craser (Marius Goring), i l'amor secret del director de la companyia, Boris Lermontov (Antón Walbrook),

per la Vicky. No cal dir que aquest triangle tindrà un trist desenllaç, ja que l'egoisme del Boris farà que només vulgui la Victòria per a ell i per al seu ballet, que aquesta es vegi obligada a escollir entre la passió pel ballet o la passió pel seu marit (qui no per haver-se casat ha renunciat a la seva passió per la composició) i que, finalment, tant el Boris com el Julian es quedin sense l'amor de la Victòria, ja que mor de manera fatídica a causa de les sabatilles.

Aquest musical es pot conceptuar més com un musical d'entre bastidors, on el ball és el principal protagonista a una part del mateix i on la trama de la història és més aviat feble. La seva peça central, el ballet de *Las zapatillas rojas*, va ser composta expressament per a la pel·lícula i la seva reproducció sobre un escenari seria impossible. Fa ús de la càmera per produir efectes especials i la combinació de llums i colors fa que un s'oblidi que està veient un ballet clàssic. L'expressivitat i el plasticisme és tal que capten l'atenció de l'espectador.

... el modern

Fama (dirigida per Alan Parker al 1980) no es va conformar només en mostrar-se a la gran pantalla, ja que l'èxit obtingut va fer que tingués dos fills: una sèrie de televisió, estrenada dos anys més tard i que va durar fins al 1987, i un musical, estrenat per primera vegada al 1988 i que encara és vigent a molts escenaris d'arreu del món. En tots tres casos, s'explica la vida d'un grup d'estudiants al seu pas per la High School for the Performing Arts de Nova York. En canvi, el musical escènic canvia el nom dels seus personatges i escurça el guió.

No es pot dir que la pel·lícula estigui plena de números musicals, ja que més aviat escassegen, però els que n'hi ha són destacables per la seva posada en escena. Tres són els moments memorables: dos balls totalment improvisats i espontanis, i un de preparat i ben assajat. Els balls espontanis es produeixen durant l'hora de dinar, quan tots els estudiants es troben units al bar de l'escola i al bell mig del carrer, quan el pare d'un dels alumnes se li acudeix posar una cançó del seu fill a tot gas, els alumnes en sentir-la se

senten atrets i es posen a ballar inspirats pel seu ritme. El número que tanca la pel·lícula és l'assajat i és una barreja de tots els coneixements apresos al llarg dels seus estudis (dansa, música i cançó).

La pel·lícula, a més de ser un documental pel que fa a la progressió dels estudis, mostra que no tots els protagonistes tenen èxit, i també quatre personalitats ben marcades: la descarada, la gai i hipersensible, la susceptible i la tímida. A més, constantment, parla de contradiccions: desitjos i desenganys, èxits i fracassos. El realisme i la força capten l'atenció de l'espectador.

Tots dos

No cal dir que el sentiment que mou largament dels dos musicals és la passió pel ball. Tant luna com l'altra han contribuït a que moltes generacions de nenes, *Las zapatillas rojas*, i de joves, *Fama*, s'hagin volgut dedicar al ball i a la interpretació.

Mentre que l'escola on es desenvolupa l'acció de *Fama* existeix al bell mig de Broadway i és més coneguda com Escola de les Estrelles, el ballet de *Las zapatillas rojas* va ser escrit per encàrrec. Com a anècdota direm que el Gene Kelly es va inspirar en les seqüències de ball de *Las zapatillas rojas* per a fer *Un americano en París*.

Totes dues van rebre una estatueta a la millor banda sonora original, a més d'una segona a la millor direcció artística (*Las zapatillas rojas*) i a la millor cançó (*Fama*). A banda d'aquests guardons, mostren uns valors comuns: el demostrar que cal ser disciplinat i aprofitar aquesta disciplina quan es vol aconseguir quelcom.

No hi ha cap dubte que aquests dos musicals fan palès el significat de tenir una passió. Mostren clarament què vol dir estar penjat pel ball. Per això, si després de veure aquests musicals us preguntessin «Què voleu fer en aquesta vida?» (tal i com en Boris planteja a la Victòria), respondrieu sense vacillar: «Ballar» (tal i com la Victòria diu). A més, no parariu de cantar allò de «I'm gonna make it to heaven. Light up the sky like a flame. Fame. I'm gonna live forever. Baby remember my name Remember»

Eva María Sans Blas

nico

JAVIER NICOLÁS

Una vista del pic del Teide

mateix rumb de Colom cap a les Canàries, en el seu primer viatge a les Índies.

La millor manera de veure les estrelles és a les fosques, allunyat de la llum de les ciutats. I el millor lloc sens dubte és l'alta mar, i això s'ha d'aprofitar. En els tres dies cap a la illa de Tenerife, tenim l'obligació de gaudir de les nit estrellades i de les espectaculars sortides i postes de sol. Uns bons binoculars ens ajudaran a gaudir de la lluna i les estrelles. La recerca d'animals aquàtics, dofins per exemple, és una idea més per estar entretingut una bona estona... I amb una mica de sort fins i tot podem aconseguir una espectacular instantània.

Arribem a **Santa Cruz de Tenerife**, on lloguem un cotxe per anar fins a **Teno**, on tenim una casa rural reservada amb impressionants vistes. Teno és el lloc de Tenerife on la vegetació és més exuberant i el clima més fresc i humit, amb permís d'un **Valle de la Orotava** massificat. teno

Viatge exòtic en tren i més

Després de la guerra d'Iraq, el SARS i els atemptats terroristes, encara queden viatges exòtics per fer. Ja sabem que aquest estiu no hi han ofertes per anar a la **Xina**, que viatjar als **EUA** és tota una ginkana aeroportuària i encara pensem que els països àrabs són una mica perillosos. Potser siguin arguments poc ajustats a la realitat, però pensem que és el moment de quedar-se a casa. Si mes no, creiem que és el moment de redescobrir llocs propers.

Us proposo fer un dels viatges exòtics que encara queden a prop nostre. I el farem amb gairebé tots el mitjans de transport: tren, vaixell, telefèric, cotxe i avió. Una experiència que ens portarà per terres andaluses, per l'oceà Atlàntic i per les illes Canàries, amb la motxilla i una bona companyia.

Com podeu deduir, a les illes Canàries només s'hi pot anar en avió o en vaixell. Anirem en vaixell des de **Cadís**. I per arribar a la capital gaditana, el millor mitjà de transport és el tren. Per tant la primera etapa del viatge s'inicia a la coneguda **Estació de Sants** de Barcelona. Cada dia surt un Tren Hotel Talgo cap a Sevilla i Cadís. Aquest tipus de tren és un hotel-restaurant sobre rails, que ens permet fer els més de 1.200 quilometres fins a Cadís

descansant o prenent el desdèjuni, al temps que gaudim del paisatge de la **vall del Guadalquivir**, després d'haver agafat velocitat amb el Mediterrani com a espectador privilegiat i de travessar La Manxa amb nocturnitat i traïdoria.

Passem per **Còrdova**, **Sevilla**, **Jerez** i finalment entrem a la nova estació soterrada de la ciutat de Cadís, on ens dona la benvinguda el calor del sud atemperat per l'oceà Atlàntic amb un suau olor a salnitre.

Passejar gaudint del casc antic de Cadís, menjar *pescaito*, perdre's pels carrers d'una ciutat envoltada d'aigua, són només uns exemples del que podem fer. Però, a més, Cadís és el port de partida cap als alissis, i al moll ja està preparat i avituallat el vaixell de Transmediterrànea que fa la travessia a les illes afortunades.

El vaixell fa el trajecte de línia regular de passatgers, vehicles i mercaderies, i enllaça la península amb totes les illes de l'arxipèlag. Hi ha molts tipus d'acomodacions i preus. Des dels camarots senzills fins a les habitacions amb vistes. Però la filosofia del viatge és semblant a la d'un creuer, ja que amb el bitllet hi entren també tots els menjars, la piscina, el cine o el ball. Un cop el vaixell parteix de port, deixa la vella Europa a l'horitzó seguint el

està situat a la part nord de la illa, on els vents alissis, del nord i que venen carregats amb molta humitat, xoquen sobtadament amb la orografia de la illa, i es transformen en núvols i boires.

La part sud de la illa, més càlida, seca i àrida, acull els grans complexos hotelers. allà s'hi situa un dels espais naturals més espectaculars, **Las Cañadas del Teide**, on la lava, les roques i les seves formes creen un ambient fantasmagòric. Especialment sota la llum de la lluna en plena nit. Totalment imprescindible.

Si el temps i el vent ho permeten, cal pujar al cim del **Teide** amb el telefèric. Al cim, l'olor del sofre ens recorda que estem al cràter d'un volcà actiu a més de 3.700 metres d'altitud, on no es gens estrany trepitjar neu a l'hivern.

Finalment, podem escollir entre quedar-nos a viure a les illes o bé tornar a la rutina diària. Si optem per la nostàlgia de la feina diària, l'avió és la opció més ràpida per fer menys dolorós el fi de les vacances.

I al temps que l'avió sobrevola el Marroc cap a casa, podem pensar en la bona vida dels escriptors de viatges que fan de la seva afició el seu treball.

Javier Nicolás

luisjavier.nicolas@wanadoo.es

la llei de Murphy

BCN WC

Avui, estimadíssims, la cosa tendeix a l'escatologia. Però m'hi han obligat, que consti...

Qui no hagi pixat mai fora de test que tiri la primera pedra. En el sentit literal. Perquè a veure, estimadíssims, us pensaveu que només quadrípedes com els gats i els gossos, o bípedes com els coloms, tenen l'exclusiva d'evacuar els seus efluvis al bell mig del carrer? Això és subestimar l'ésser humà. L'ésser humà no pot deixar que unes espècies suposadament inferiors li passin la mà per la cara. Per això decideix passar la mà per la bragueta o utilitzar-la per pujar faldilles i baixar calces i emular les espècies suposadament inferiors. Per això escull els racons més arrecerats (a destacar la proesa: avui en dia és gairebé impossible trobar un racó arrecerat a qual-sevol ciutat). Per això decideix tornar a omplir el dipòsit així que l'evacuació s'ha completat (cal tenir sempre present allò del cercle de la vida i demés cursilades waltdisneyanes). Per això arriba a un domini insospitat del seu propi cos, i en particular del seu sentit de l'olfacte, ignorant, no se sap exactament com, que sempre plou sobre mullat i que la seva evacuació, en aquelles coordenades, no ha estat pas la primera ni l'última. Per això és capaç de deixar de banda tota norma de conducta socio-ètico-moral (que ni les espècies supo-

sadament inferiors deixen de banda: qui ha vist un colom cagant-se en un altre colom, a veure?), passar-se pel forro dels... pantalons les condicions de salubritat mínimes (els gats es llepen després de, estimats éssers d'espècie suposadament superior) i refrescar les l'atituds habitades plenes de simpàtics veïns escalfats que practiquen l'ortografia de l'EGB dissenyant cartells que exhibeixen en els seus balcons, a la vista de tothom que sàpiga llegir. Els gossos, els gats i els coloms no en saben. Tenen excusa, tot i que ens hi tirem al damunt a la mínima que aixequen la pota, encara que sigui per rascar-se. Els éssers de l'espècie suposadament superior, o almenys el 90% d'ells, sí que en saben. No tenen excusa. A no ser que ens posem d'acord en acceptar que, per sentir-se superior, cal pixar-se literalment en els altres. De fet, és així. De fet, sempre ho ha estat. De fet, com esperem tots els qui vivim a peu de carrer, l'espècie suposadament superior patirà una colitis provocada per un encostipat de les parts baixes i començarà una nova era, en què pixar-se en els altres s'hagi de fer sota condicions controlades desterilització dignes dels millors hospitals. Després ja ens ocuparem dels gossos, dels gats i dels coloms. A aquests és més fàcil fer-los entendre certes coses.

Murphy

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Nom i cognoms:		D.N.I.
Domicili	Població:	Codi postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:
Estudis:	Promoció (any de graduació):	
Activitat professional:	Data de naixement:	
Adreça professional:	Població:	Codi Postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:

Com has conegut l'AAAUPF?

Quins són els motius per associar-te?

Autoritzo la difusió de les meves dades a través del directori d'associats: Sí No
 Sol·licito la meua incorporació a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra
 Barcelona, de/d' de 2003

Signatura

Cal acompanyar aquesta butlleta amb dues fotografies mida carnet. Adreceu la butlleta a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

examen

JAVIER NICOLÁS

JAVIER NICOLÁS

seu Ramon Trias Fargas 25-27. Despatx 40.069. 08005 Barcelona
telèfon i fax Telèfon 93 542 27 59. Fax 93 542 25 32
e-mail antics.alumnes@upf.edu
internet <http://www.anticsupf.net>

Dades bancàries

Titular del Compte

Entitat:

Identificació del compte:

Entitat

Oficina

DC

Núm Compte /llibreta

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Autoritzo a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra al cobrament de la quota a través del compte/llibreta esmentat.
Signatura

Els antics alumnes que s'associïn dins els dos anys següents a la seva graduació abonaran la quantitat de 30 euros anuals, sense haver de pagar drets d'inscripció. Si la inscripció es fa més de dos anys després de la graduació, a la quota anual de 30 euros s'han d'afegir els drets d'inscripció, de 30 euros.